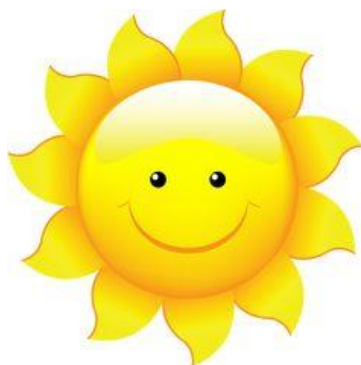

Sziasztok Kedves Fülemlék!

Múlt héten olyan ügyesek voltatok, hogy sikerült idehívnotok a Tavasz tündért, ami abból is látszik, hogy nagyon szép, meleg időnk van!

A hét végén, vasárnap lesz Anyáknapja ünnepe. Ez alkalomból írok le két verset, melyekből az egyiket egy kis segítséggel meg is tanulhatjátok vasárnapig.

**Kivirágzott az orgona,
itt van újra Anyáknapja.
Minden nap közt a legszebb,
mindnyájunknak legkedvesebb.**

Létay Lajos: Édesanyámnak

**Ha csak egy virág volna,
én azt is megkeresném.
Ha csak egy csillag gyúlna,
fényét idevezetném.**

**Ha csak egy madár szólna,
megtanulnék hangján.
Ami csak szép s jó volna,
édesanyámnak adnám.**

Egy aranyos mesét küldök Nektek 3 medvebocsról, akik képzeljétek el, (én nem is értem, hogy történhet ilyesmi), de nem akartak este elaludni! A mese végén viszont óriási meglepetést okoztak mackómamának!

Fésűs Éva: Jó éjt, bocsok!

– Jó éjt!

– Jó éjt, mackó mami!

A medvebarlang hálófülkéjében mackó néni minden este ezek után a szavak után borított ibolyalevelet a jánosbogár lámpára, hogy három bocsza hamarabb elaludják.

Azok pedig minden áldott este ilyenkor kezdtek élni, mintha egész napi erejüket és virgoncságukat mostanra tartogatták volna.

Látszólag engedelmesen ráhúzták a mohapaplant a fél fülükre, de a másikat szabadon hagyták, hogy hallják, mikor lépi át mackó mami a hálóbarlang küszöbét.

Abban a pillanatban elkezdődött a huncutságok sorozata, hol így, hol amúgy, de a cél mindig ugyanaz volt: húzni az időt, hogy ne kelljen még aludni.

A hét minden napjának estéjére tartogattak valami csalafintaságot. Hétfőn Dörmi szólalt meg, mielőtt mackó mama átlépte volna a küszöböt:

– Én nem kaptam puszit!

– Már hogyan kaptál volna, kisfiam!

– De én eggyel kevesebbet kaptam, mint Brumcsi! – És hozzátette szemrehányó tekintettel: – Megszámoltam!

Még a szája is legörbült.

Mackó mamának sürgősen igazságot, azazhogy pótpuszit kellett osztania. De addigra már a másik két bocs is lerúgta a paplant és körülugrálta:

– Én is kérek még! Én is keveset kaptam! Én is!

Mire vége szakadt a nagy cuppogásnak, hízelkedésnek, kilencet kakukkolt az óra.
– Mélységes rengeteg! Még nem is mosogattam! – kiáltott fel mackó néni és szigorúan toppantott: – Ilyen aztán nem lesz többet!

Hát nem is lett, mert keddre más műsort eszeltek ki a bocsok.

– Pók van az ágyamban! – kiáltott fel Brumcsi másnap este, aminek az lett a következménye, hogy mind a három ágyat össze-vissza kellett túrni. A pókot természetesen nem találták, hiába bizonygatta Brumcsi, hogy nagy volt és fekete – de mire vége lett a hajcihőnek, az óra tízet kakukkolt. – Jóságos mézesputtony!
– kapott a fejéhez mackó mama.

– Még ezután kell kimosnom a mackónadrágotokat!

Szerdán Dörmi kért vizet elalvás előtt. Egy negyed óra múlva Brumcsinak száradt ki a torka, valamivel később pedig Lomposka akart egy pohár harmatvízért elepedni.

Mackó mama háromszor hagyta félbe a vasalást, amire csak ilyenkor jutott ideje, mert napközben egy málnásban dolgozott. Egyedül nevelte a három bozontos bocsot, és sohasem volt szíve nemet mondani, ha valamit kértek. Azok pedig viháncoltak, kuncogtak, pompásan szórakoztak. Így ment heteken keresztül, míg egyszer furcsa dolog történt.

Azon az estén Lomposka lett volna soron a huncutságban, de elkésett a nyöszörgéssel, mert Mackó néni szokatlanul gyorsan köszönt el tőlük és ment ki az ajtón. Valami olyasmit dörmögött, hogy mindig fáradt, nem csoda, ha elszámolta magát a málnával. Most aztán kezdheti előlről az egészet...

Lomposkát megszidta két testvére, amiért ügyetlenkedett, de azután hamarosan készen volt a tervük.

– Szúnyogokat fogunk csapkodni! – jelentette ki diadalmasan Dörmi. – Erre majd bejön a mami a nagy partvissal, és az olyan mulatságos, hogy legalább tizenegyig fent maradhatunk.

El is kezdődött a csetepaté. Először csak a mancsukkal csapkodtak, de mackó mami nem jött be megkérdezni, hogy mi az.

Elő a papucsot! Elő a kispárnát! Elő a tegnapi újságot! Piff-puff! Dirr-durr!
Odakint néma csend. Dörmi már visongatott. Odakinn semmi nesz. Brumi véletlenül nyakon csapta Lomposkát, mire az bögni kezdett.

Erre már csak bejön mackó mami...

De nem jött.

A bocsok hirtelen elhallgattak. Valami furcsa volt a levegőben. Lábujjhegyen, egymás után osontak ki körülnézni.

A konyhában égett a jánosbogár lámpa, s ott állt a mosatlan edény nagy halomban. De hol lehet mackó mami?

Dolgavégezetlenül aludni ment volna? Dehogyan ment szegény! Ott aludt el málnaszámolás közben az egyik barlangmélyedésben az asztalra borulva.

Dörmi odaszaladt, hogy felköltse, de Brumi hirtelen erélyesen visszahúzta: – Csitt!

Brumcsi eddig mindig csak egy bocs volt, fára mászó, mézet torkoskodó, huncut kölyök, mint a két öccse, de most egyszerre úgy érezte, hogy ő okosabb. Okos és jó mackó kislány, akinek ilyen esetben ki kell találnia, hogy mi a teendő.

Lomposka ráásított:

– Ááá! Igazad van. Gyerünk mi is aludni!

– Nem addig, öcskös! Hiszen tizenegyig fent akartál maradni!

– Most már minek? – kérdezte Dörmi. – Mulatság úgysem lesz.

– Dehogynem! – emelte fel a hangját Brumcsi, de csak annyira, hogy mackó mamit fel ne ébressze. – Ezután jön csak az igazi mulatság!... No, mit néztek úgy rám? Hát olyan buták vagytok, hogy magatoktól ki sem találjátok, mire gondolok? ...A bocsok nem voltak buták.

Mackó mami csak hajnaltájt ébredt fel mély álmából, de akkor úgy meglepődött, hogy azt sem tudta mondani: „Mélységes rengeteg!”

A konyhában olyan rend és tisztaság volt, mint vasárnap délután. A nagy kosár málnán pedig egy cédulát talált: „Pontosan kilencszáztizenegy szem.

Megszámoltuk.”

A pusztit és simogatást, amit a bocsok kaptak, nem számolta meg senki. De attól kezdve, ha mackó mami azt mondta este: „Jó éjt, bocsok!” – minden mackófül eltűnt a paplan alatt és olyan áldott csend lett, hogy még a betévedt esti pille szárnya zizzenését is meg lehetett hallani.

Nem vagyok benne biztos, de az is elképzelhető, hogy erről a három medvebocsról és a mögöttük lévő medvemamáról szólt a mese. ☺

Ha szeretnétek, lerajzolhatjátok Dörmit, Brumcsit és Lomposkát, a három huncut medvebocsot mackómamával együtt.

A meséhez kapcsolódik egy izgalmas játék. Legalább ketten játsszátok, de ha hárman vagy esetleg tudjátok négyen játszani, az még jobb. Egy valaki legyen a mackómama, a többiek pedig a bocsok. Az sem baj, ha csak egy bocs van ebben a medvecsaládban. Miközben medvemama pakolgat, rendet rak, stb, a medvebocsok elmászkálnak tőle, elkóborolnak a sűrű erdőben. Mire medvemama hátranéz, már nem találja a bocsokat. Szegény ijedten hívja kölykeit: „Brumma – brumma”, mire a bocsok külön – külön válaszolnak: brum – brum. Medvemama elindul a hang irányába, és biztosan megtalálja előbb – utóbb elkóborolt bocsait.

Biztos Ti is sokat szoktatok segíteni szüleiteknek! De a „segítségzsák” soha nem telik meg, mert az ugyanolyan, mint a „puszizsák”. Soha nem elég belőle! Ezért próbáljátok meg ezen a héten egy kicsit többet segíteni otthon! A bocsok is kitalálták, miben tudnak segíteni az anyukájuknak. Lehet otthon söprögetni, biztos szerettek porszívózni, ügyesen terítetek, a szalvétát is szuperul hajtogatjátok. A szobákban is tegyetek rendet, a játékokat tegyétek a helyére! Szerencsére mindannyian gyönyörűen tudtok pakolni!

Ha már kijátszottátok Magatokat és szép rendet tettetek a szobákban és még segíteni is tudtatok szüleiteknek, akkor rátokfér egy kellemes pihenés. Szerintem mindenkinek vannak otthon családi képei! Vegyétek elő, és nézegessétek meg, milyenek voltatok, amikor megszülettetek, nézzétek meg, milyen volt anya vagy apa, amikor még ők is gyerekek voltak. Számoljátok meg, hányan laktok együtt, hányan alkotjátok a családotokat! Ki a legfiatalabb, ki a legidősebb? Próbáljátok meg kitalálni az alapján, hogy ki hány éves? Miért ő a legidősebb vagy éppen a legfiatalabb? Állítsatok fel egy sorrendet a legidősebtől haladva a legfiatalabbig! Ha van kép a nagyszüleitekről, akkor azokat is megnézhetitek! Beszéljétek meg, hogy melyik nagyszülő kinek az anyukája vagy apukája, ki a legidősebb ebben a nagy családban és ki a legfiatalabb. Számoljátok meg, hogy a nagyszülőkkel összesen hányan alkotjátok a családotokat!

Készítsetek ajándékot anyukátoknak és lehetőség szerint a nagymamátoknak! Az egyik ajándék lehetne egy szép piros szív, aminek a közepére a tenyeretek van megmintázva. Ezt kétféleképpen is elkészíthetitek. Az egyik lehetőség, hogy lerajzoljátok a tenyereteket anya vagy apa segítségével egy fehér vagy egy halványszínű papírra, és a tenyeretek köré egy szép szívecskét rajzoltok, amit kiszíneztek pirosra. Természetesen a tenyereteket is kiszínezhetitek! A másik lehetőség, hogy a tenyereteket befestitek fehér temperával, és rányomjátok a kezeteiket egy piros papírra, amire majd rajzoltok egy szívecskét, ha megszáradt a

festék. A legvégén pedig ügyesen kivágjátok a szívecskét, amit vasárnap oda tudtok adni az anyukátoknak.

A másik ajándék lehet egy szép virágcsokor, amit Ti készítenek!

Ehhez vegyetek elő egy zöldsínű papírt. Ha nincs, akkor kiszínezhettek egy fehér lapot zöldre. Hajtsátok félbe a hosszanti oldalán. Így egy keskeny hosszú lapot kaptok. Ezután a hajtas felőli oldaltól kezdve vágjátok be a papírt, mintha kerítéseket vágnátok. Ezek lesznek a virágok szárai. Arra figyeljétek, hogy ne vágjátok végig, mert akkor kettő papírdarabotok lesz, ami most nem lesz jó. Kb 1 ujjnyi széles csíkokat vágjatok. Ha készen vagytok, akkor tekerjétek föl, de ne nagyon szorosan, mert akkor nem fog megállni. A végét ragasszátok meg, hogy ne tekeredjen ki! Kezdvétek el kihajtogatni a virág szárait. Most rajzoljatok virágokat, amiket szépen kiszínezték, kivágtok, és ügyesen ráragasztotok a zöld szárakra. Figyeljétek oda, hogy a zöld papírt ne gyűrjétek meg, hogy szép legyen, amikor elkészültök vele! Nem baj, ha esetleg anya egy kicsit segít, de a végén Ti ragasszátok, vágjátok, és tegyétek egy titkos helyre, amiről csak Ti tudtok, (de nehogy összegyűrődjön,) és vasárnap köszöntétek fel vele Anyukátokat! Segítségképpen teszek ide néhány képet.

Múlt héten elmondtátok szépen sorba az évszakokat. Ehhez kapcsolódik egy játék, ahol elmondhatjátok a napokat, az évszakokat és a hónapokat is! A napokat többször mondjátok, hogy pontosan ki tudjátok számolni, mennyit kell még aludnotok Anyáknapjáig!

A játék neve: **Sorold fel!** Ti, akik játszotok, igazi, élő **naptárak lesztek!** Egy naptárnak nagyon fontos, hogy egyetlen évszak, hónap, de még egy nap se hiányozzon belőle, mert akkor nagyon nagy baj történne, ha nem tudnánk, hogy milyen nap van éppen. Álljatok szembe egymással, vagy ha többen vagytok, akkor kis körbe, és egy labdát dobjatok egymásnak. Beszéljétek meg, hogy mit fogtok felsorolni: napokat, hónapokat vagy az évszakokat. De megnézhetitek egy igazi naptárban, hogy melyik hónap hány napos, és akkor elszámolhattok felváltva pl.:30-ig, ha esetleg épp az áprilist választottátok. Amikor elkapjátok a labdát, akkor kell mondani a következő napot, hónapot vagy évszakot. Mindegyiket többször játsszátok el egymás után folyamatosan, hogy biztosak legyetek benne, hogy pl.: a vasárnap után a hétfő fog következni.

A játék előtt elénekelhetitek a „Hétfő, kedd, szerda” kezdetű dalt.

Elmondhatjátok Márkus Katalin: Hónapsoroló versét, amit már remekül tudtok, és felidézhetitek az „Év múlik, évet ér” versikét is.

Márkus Katalin: Hónapsoroló mondóka

Januárban nagy a hó,
készülhet a hógolyó.
Februárban fú a szél,
meleg kabát sokat ér.

Márciusban süt a nap,
a hóvirág kibújhat.
Áprilisban jön a nyúl,
piros tojás elgurul.

Májusban már tavasz van,
kint vagyunk a szabadban.
Júniusban jön a nyár,
meleg már a napsugár.

Júliusban aratunk,
szaporodik a magunk.
Augusztusban pihenünk,
egész nap csak henyélünk.

Szeptemberben berregnek,
iskolába csengetnek.
Októberben gesztenye,
koppanhat a fejünkre.

Novemberben jön a tél,
havat hord a hideg szél.
Decemberben karácsony,
csengő cseng a faágon.

Év múlik, évet ér, egymást hajtja négy testvér:
Víg tavasz virághintő,
Koszorús nyár kalászdöntő,
Az ősz gyümölcsérlelő,
a tél havat terelő.

Ezzel a tavaszi virágcsokorral kívánunk Nektek nagyon szép hetet és hétvégét!
Nagyon sok szeretettel: Móni néni és Edina néni